

GRAAL-MALJA

Pekka Ervastian esitelmä 26.12.1932

Ehtoollisen ja varsinkin ehtoolliskalkin ja veren merkityksiä tutkiessamme olemme nyt tulleet viidenteen niistä merkityksistä, joita mainittiin. On tietysti enemmänkin, mutta emme osaa puhua muista kuin viidestä eri merkityksestä. Olemme jo puhuneet, niinkuin muistamme, eksoterisesta ja esoterisesta ja samoin maagillisesta ja mystillisestä merkityksestä, ja sitten tulimme viime kerralla okkultiseen merkitykseen – ehtoolliskalkin ja veren okkultiseen merkitykseen. Ja tämä vei meidät silloin legendaan Graal-maljasta. Tässä legendassa, jonka lyhyesti kerroin viime kerralla, oli alkupuoli, kuten muistamme, se, että Graal-malja on tehty siitä suuresta jalokivestä, kristallinkirkkaasta, läpikuultavasta jalokivestä, joka putosi maahan Lusiferin kruunusta silloin, kun enkelien lankeemus tapahtui. Tästä tehtiin Graal-malja eli ehtoollismalja, jota Jeesus Kristus käytti, kun asetti Pyhän Ehtoollisen. Ja legendan mukaan Josef Arimatialainen piti sitä maljaa kädessään seisossaan ristin juurella ja kokosi siihen muutamia pisaroita Kristuksen verta. – Nyt tämä alkupuoli vie meidät – ja se on oikeastaan legendan tärkein puoli tavallaan – siihen merkitykseen, jota nimitämme esoteriseksi ja josta puhuimme muutama viikko sitten. Ja me huomaamme jokainen heti ilman vaikeuksia, että tämä legenda tarkoittaa aivan määrättyä asiaa. Se on vertauskuva, jossa kuvataan meidän teosofisista tutkimuksista tuttua tosiseikkaa. Kun Lusifer eli enkeli lankesi, niin hänestä siis putosi kristallinkirkas läpikuultava jalokivi. Ja mikä tämä on, se on ilman muuta meille selvä, sillä kun me ihmiset, jotka

olemme enkeleitä omassa maailmassamme, jotka kuolemattomina iankaikkisina minuuksina olemme enkeleitä siinä omassa maailmassamme, vaikka tosin olemme lapsienkeleitä, jotka eivät tiedä olevansa enkeleitä, eivätkä tunne itseään, kun me ihmisminuudet synnyimme tänne maan päälle, oli se kuin lankeemusta – sitä nimitetäänkin aineeseen lankeemiseksi, – silloin meidän minuutemme oli saanut semmoisen aivan kristallinkirkkaan valoverhon, joka oli jonkunlainen pallo, maailma, jonka sisällä minuus kyllä asui jumalallisena olentona, enkelinä, mutta joka ei vielä ollut mikään ilmennyt maailma. Se oli kristallinkirkas ja puhdas se maailma, joka ympäröi minuutta. Se oli valoverho. Ja nyt tietysti, jos selvänäköisesti katselemme, näyttää se siltä, kuin se olisi valomaailma. Ja kun katselemme minkälainen se oli silloin, kun ihminen ensi kerran syntyi maan päälle, se oli jokaisella minuudella kristallinkirkas, pallon muotoinen valoverho. – Tämä on karkeata kieltä, kuvataksemme näitä asioita. Sillä itse asiassa on tämä valoverho ja minuus maailmassa, joka ei ole muotoihin sidottu, vaan se minuus asuu maailmassa, jossa ei ole oikeastaan aikaa eikä paikkaa. Se on sentähden sanomattoman vaikea kuvata realistisesti. Mutta kuitenkin, kun me ihmiset rajoitetuilla silmillämme katselemme sitä asiaa, emme voi kuvata sitä muuksi kuin jonkunlaiseksi valoisaksi auringoksi, loistavaksi kuuksi, jonka sisällä asuu minuus, jolla ei ole mitään muotoa. Tämä inhimillinen minuus oli tietysti tuo enkeli, joka lankesi, ja se valoverho, joka ympäröi häntä, oli jalokivi, joka putosi Lusiferin kruunusta, sillä juuri tämä ihmeellinen, kaunis, kuvaamaton aurinko-olemus, sehän lankesi aineeseen, yhtyi johonkin muotoon, elähdytti sitä muotoa. Nyt jos katselemme ihmistä, ja sillä silmällä, joka näkee näitä asioita, näemme jokaisessa ihmisessä tuon alkuperäisen valoverhon. Emme

tavallisella silmällä näe sitä semmoisena nyt, vaan aurana, jossa on kaikenlaisia värejä. Mutta jos keskitämme katseemme alkuperäiseen minään, värit häipyvät pois ja aura tulee yhä kirkkaammaksi ja lopulta se on hohtavan kirkas. Mutta jokaisella ihmisellä on siinä aurassa joitakin värivivahduksia, mutta ne ovat niin hienoja – ei silmiinpistäviä. Ainoastaan muutamilla ihmisillä on korkeamman minän valoverho muuttunut monen väriseksi. Ne ihmiset ovat silloin enemmän kehittyneet henkisesti ja sielullisesti. Vähemmän kehittyneet ihmiset ovat köyhempiä siinä korkeamman minän aurassa ja sillä auralla on kontuurinsa. Se on kuin ympyrä ja kehä, jonka ulkopuolelle ei saa mennä. Ihmisen tehtävä on kuitenkin murtaa se kehä, vaan se ei voi tapahtua alemmissa maailmoissa. Niissä se on kehä, joka ympäröi häntä. Siis kun nyt katselemme ketä ihmistä tahansa, näemme hänen auransa monivärisenä ja vahvana värileikkinä. Mutta se ei ole alkuperäinen korkeamman minän aura, vaan persoonallisuuden. Sillä se oli lankeemusta aineeseen, se ihmisen ensimmäinen syntyminen. Ja se lankeemus aineeseen on sitten jatkunut. Se jatkuu joka kerta, kun synnymme maan päälle. Ja on luonnollista, että kysymme: mitä varten on tämä jälleensyntyminen? Mitä varten oikeastaan ollenkaan ihmisen tarvitsi syntyä aineeseen – ja tarvitsisi enkeliolennon langeta? – Kun teemme tämän kysymyksen, teemme itse asiassa sangen ytimekkään sekä filosofisen että okkultisen kysymyksen, sillä vastaus kuuluu siihen: minätajunta tuossa hohtavassa jalokivessä ei ole vapaa toimimaan. Se ei voi tehdä mitään, eikä saada mitään aikaan. Sillä ei ole käyttövälinettä eikä muotoa. Se on aivan kuin maailma, kosmos, ennen varsinaista luomista. Se on kuin maailma kaaostilassa. Kaaos on aineen alkuperäinen tila. Semmoinen on myöskin ihminen, kun hän ensin syntyy tänne maan päälle. Hän on aivan muodoton siinä

korkeammassa minuudessaan, ilman toimintamahdollisuuksia, ei oikeastaan mitään, vaikka hän on kuolematon minuus. Hän ei ole toimiva, tietävä, tahtova minuus. Kaikki ne mahdollisuudet on hänellä, mutta hän ei kykene niitä käyttämään. Ei ole hänestä hyötyä maailmankaikkeudessa ja kehitysjärjestelmässä. Ja nyt näkyy kaikki olevan olemassa sitä varten, että jotain saataisiin aikaan, voitaisiin tehdä. Ja sentähden huomaamme, kuinka oikea oli tuo sana Goethen Faustissa: "Alussa oli teko." Se merkitsee, että kaiken takana on tekemisen halu; kaiken salaisuutena on oleminen. Sillä tehdä ei voi, jollei ole, ja tehdä voi myöskin ainoastaan sitä mukaa ja siinä määrässä, mitä on. Ihminen ei voi tehdä sitä, mitä hän ei ole. Hän ei voi elää, mitä hän ei ole, ja tehdä tekoja, joita ei ole hänen sisässään. Oleminen on takana: ilmeneminen on teko, ja sentähden on ilmenemisen takana teon välttämättömyys. Sentähden ihminenkin ainoastaan tajuntakeskuksena yhdessä ihanassa filmissä ei ole mitään vielä maailmankaikkeudessa – mahdollisuuksiltaan kyllä, mutta olemukseltaan ei ole tekijä. Jokaisen ihmisen on oltava tekijä maailmankaikkeudessa. Sitä varten on ainakin koko ilmennys olemassa. Mitä absoluutti on, emme osaa sanoa, mutta ilmennys on olemassa toimintaa varten. Toiminnassa ihminen kehittyy. Jos ihminen istuisi tuolille ja sanoisi: "tahdon tulla hyväksi", on selvää, ettei hänestä tule mitään. Hän tietysti saa jotain aikaan, koska hän osaa ajatella. Mutta ennen kuin hän oli langennut, ei hän voinut edes ajatella. Nyt kun ihminen osaa ajatella, hän voi istuutua tuoliin ja sanoa: en tahdo saada mitään pahaa aikaan, tahdon kehittää itseäni. Se on silloin hyvin merkillistä; se ei vie mihinkään, jollei tee. Eräs amerikkalainen vakuutti, että hänen ei tarvitse tehdä mitään liikkeitä, vaan hän istuu nojatuolissa ja siinä hän tulee erinomaisen vahvaksi. Mutta häneltä voidaan kysyä, mitä

hyötyä on koko hänen väkevyydestään, jos hän ei suorita mitään, jos hän ainoastaan istuu ja tietää olevansa hirmuisen väkevä. Mutta jos hän jotain tekee ja näyttää jotain, silloin se on muuttunut hyvin merkilliseksi keinoksi, tuo lihaksien kehittäminen. Hänen ei tarvitse nostaa puntteja, vaan istuu – ja me kumarramme hänelle, sillä hän näyttää teossa, että hän kehittää lihaksiaan. Sillä ainoastaan teko, toiminta, todistaa olemassaololle, absoluutille, että elävä olento on tekijä maailmankaikkeudessa. Sitä varten siis ihminen on myöskin syntynyt minuutena, että ihminen tulisi tekijäksi. Ja kun hänen minuutensa tuossa alkuperäisessä, hienossa valoloistossaan on ainoastaan tajuinen jollain epämääräisellä tavalla itsestään, mutta ei sillä tavalla kuin me tässä persoonallisuutena, niin hän ei ole täyttänyt omaa tehtäväänsä ja tullut siksi, miksi hänen täytyisi tulla – tekijäksi. Ja sentähden ihminen oli pakoitettu lankeamaan. Hänen täytyi tehdä se. Hänen täytyi toisin sanoen siis ottaa ne kaikki ruumiit, jotka olivat varhemmin kehittyneet – varhempina luomispäivinä – mukaansa itseensä, siis – kuinka sanoisimme – saastuttaa ja liata sitä kristallinkirkasta, hienoa filmiverhoa kaikenlaisilla puoliaineellisilla käyttövälineillä. Niinpä hän verhoaa itsensä tuohon eläimelliseen tunneruumiiseen, mikä kehittyi hänessä silloin kuumavantarassa. Hän verhoaa itsensä siihen eetteriruumiiseen – niinkuin sanomme, – joka kehittyi aurinkomanvantarassa. Hän verhoaa itsensä siihen fyysilliseen ruumiiseen, jonka siemen annettiin ja muodostettiin jo saturnusmanvantaran aikana. Ja silloin huomaammekin, että hän ei kyennyt luomaan itselleen fyysillistä ruumista. Se siemen, mikä hänellä oli olemassa kaukaisilta ajoilta, oli myöskin muodoton, eikä itsestään muodostunut miksikään. Ihminen ei ainakaan olisi osannut tehdä mitään siitä, vaan hänen täytyi saada lainaksi fyysillinen ruumis luonnolta,

Jumalalta. Muistatte, kuinka viime talvena koetin selittää tämän fyysillisen ruumiin. Se annettiin jumalilta ja siihen yhtyivät nuo eetteri- ja astraaliruumiit. Ihminen itse lankesi siihen, ja hän ei silloin inhimillisenä minuutena mitenkään voinut ilmetä niissä. Ei siinä tunneruumiissa, joka oli lähin. Ei siinä elävässä eetteriruumiissa, eikä siinä fyysillisessä ruumiissa, joka ei ollut edes hänen omansa, vaan täytyi syntyä personallinen minä, semmoinen minuuus, joka tuntee itsensä noissa käyttövälineissä. Semmoinen on ihmisen syntyhistoria, niinkuin kaikki voivat tietää teosofisista tutkimuksistaan. Ja siinä silloin näkyy, kuinka ihminen on antanut luonnon aivan kuin loata itseään. Se kuuluu hänen karmaansa, dharmansa, tehtävänsä, kehitykseensä, että hän, joka syntyi ihmisenä, enkelinä korkeammassa maailmassa miljoonia vuosia sitten, että hän ottaa näitä verhoja ympärilleen. Se kuuluu hänen tehtävänsä sentähden, että se on ainoa keino hänen vähitellen tulla tietoiseksi itsestään. Ja minkä me huomaamme tapahtuneen myöskin silloin? – Huomaamme, että ihminen hyvin pian joutui kuoleman eteen. Se fyysillinen ruumis – ja ne kaikki muut verhot, jotka muodostivat hänen auransa – ei voinut elää ikuisesti. Jos me ihmiset olisimme voineet siinä kirkkaassa valoverhossa tulla tekijöiksi, toimiviksi olennoiksi, olisimme – kuka ties – voineet jäädä enkeleiksi. Mutta se oli mahdotonta. Me emme osanneet tulla tekijöiksi ja toimijoiksi sentähden, että me emme osanneet luoda itsellemme muotoa siinä valoverhossa. Muodon lopullisesti ratkaisivat ne jumalalliset olennot, jotka antoivat meille fyysillisen ruumiin muodon. Tämä on meidän muotomme, jonka me olemme saaneet jumalilta lainaksi. Tämän muodon avulla me opimme tahtomaan, tuntemaan ja tietämään, tulimme toimijoiksi maailmankaikkeudessa. Ja jos tämä muoto vastaisi meidän valoverhoamme, se olisi kuolematon – sillä se on kuolematon.

Siihen kuolema ei voi koskea. Ja jos se muoto, minkä saimme, olisi heti voinut olla kuolematon, silloin se olisi saavutettu, se muoto, ja me olisimme voineet aina sitä käyttää. Mutta se ei ole kuolematon, se muoto, jota nimitämme personalliseksi muodoksi, personaksi – nimittäin siksi naamioksi, jonka avulla esiinnyimme maailmassa. Se ei ole kuolematon. Mehän emme osanneet tehdä sitä kuolemattomaksi, sentähden, että emme olleet semmoisia olentoja, jotka olisimme maailmankaikkeuden lakien mukaan eläneet sopusoinnussa. Meidän olisi pitänyt ilman muuta tietää, mikä on hyvä ja paha, ja luopua pahasta. Maailmankaikkeuden koko ilmennyksen takana on hyvän majesteetillinen tahto; Jumalan tahto, joka on hyvä. Jos olisimme ilman muuta kyenneet sitä tahtoa tottelemaan, silloin me olisimme olleet kuolemattomia, niinkuin me olemme yhdessä merkityksessä. Mutta me emme osanneet ilman muuta tietää sitä ja erottaa hyvää pahasta. Sillä jotta tuntisimme hyvän, täytyy meidän tietää sen vastakohtan, ja jos totuuden tahdomme tietää, täydymme tietää sen vastakohtan. Jos ei olisi varjoa, ei olisi valoa. Emme tiedä hyvästä liioin mitään, jos emme tiedä pahasta jotain. Sentähden lankesimme, ja sentähden tulivat kaikki ne jumalat, jotka tulivat auttamaan, lusifereinä, ahrimaneina ja saatanoina meitä kiusaamaan ja ahdistamaan. Meidän täytyi langeta kiusauksiin, mutta sillä tavalla opimme vähitellen eroittamaan hyvän pahasta ja totuuden valheesta, ja kehityimme ja viisastumme. Okkultiselta kannalta katsoen tämä on samaa kuin kuolemattoman muodon luomista. Sitä vailla me olemme. Meillä ei ole kuolematonta ruumista ja muotoa, sillä se, joka on kuolematon itsessään – tuo valoverho, – ei ole muoto. Sitä on legendassa kylläkin kuvattu tuommoiseksi jalokiveksi, joka Luciferin kruunusta putosi – siis muodolliseksi, – mutta todellisuudessa sillä ei ole mitään muotoa, eikä ihminen myöskään vielä voisi arvatenkaan

toimia ja olla tekijä, jos hänellä ei olisi muuta muotoa kuin ympyrä. Sentähden ymmärrämme hyvin omasta kokemuksestamme, että toiminta ja kaikki muodollinen esiintyminen maailmankaikkeudessa melkein kaipaa semmoista muotoa kuin meillä ihmisillä on – enkeleillä ja jumalilla on. Jos menemme kuinka korkealle tahansa, kun jumalalliset olennot esiintyvät tekijöinä, ilmenevät ne inhimillisessä muodossa, mutta äärimmäisen kirkastetussa. Sentähden pyhässä kirjassa sanotaan, että ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Sillä tarkoitetaan juuri ihminen muotoa. Tämä muoto on ainakin tässä maailmankaikkeudessa semmoinen, joka vastaa tarkoitustaan jollain määrättyllä tavalla. Emme osaa sanoa, kuinka on toisissa aurinkokunnissa ja kosmoksissa. Siellä voi muodon jumalallinen perustyyppi olla toisenlainen, mutta tässä kosmoksessa on tämä inhimillinen muoto, kirkastettu, kaunis, se on Jumalan Pojan muoto, ilmenneen Jumalan muoto. Ja näin ollen on meidän tehtävämme alusta saakka ollut ihmisminuuksina luoda muoto. Tämän saimme lahjaksi. Kun se ei ole meidän omamme, ei se ole kuolematon. Se on laina jumalilta. Me emme tunne sitä. Meidän oma muotomme on täydellinen mysterio. Hyvin vähän tunnemme sitä. Meidän täytyisi silloin mennä mihin soluun tahansa, jos sen tuntisimme. Sillä ei saisi olla mitään salaisuutta meille, jos se olisi meidän oma käyttövälineemme, jota voimme täydellisesti hallita ja käyttää. Nyt se on laina jumalilta, eikä omamme, ja sentähden kuolema aina tulee jonkun ajan perästä ja sanoo meille: sinä et osannut käyttää tätä lahjaa. Olet antanut sen tulla vanhaksi ja huonoksi. Nyt on sinun luovuttava siitä. Se kuolee ja sinä saat lähteä omaan maailmaasi, takaisin siihen kristallikirkkaaseen valoverhoon ja odottaa kunnes kerran saat tämmöisen luonnolta. Osaatko silloin paremmin, sillä sinun tehtäväsi on luoda kuolematon

ruumis. Sitä varten sinä olet individualistiselta kannalta katsoen – syntynyt maan päälle, että loisit kuolemattoman ruumiin. Sitä et osaa luoda, jollet tee tästä ruumiista kuolematonta ruumista. Tämä on se osviitta, esimerkki, sinulle. Tämän olet saanut lahjaksi, mutta siinä piilee kuolema, kunnes olet voittanut kuoleman ja herättänyt sen eloon. Mutta kuinka se on mahdollista? Mehän emme osaa luoda itsellemme kuolematonta ruumista. Emme ihmiskuntana olisi osanneet, emme osaisi, ellei yksi olisi ensin tullut ja luonut. Muistamme, mitä kerrotaan kaikista viisaista. Niistä kerrotaan, että ne, jotka tahtovat olla yhteydessä tämän fyysillisen ruumiin elämän kanssa, alemman kolminaismaailman kanssa, saavat hankkia itselleen tämän uuden ruumiin. Sillä vaikka heidän ruumiinsa eläisi tuhat vuotta, se väsy ja kuolee, ja sitten he saavat astua uuteen ruumiiseen ja elää siinä uudestaan. Näin se oli ennen Kristusta ja on vielä nytkin. Kun ihminen on saavuttanut korkeampia asteita, hän saa aina syntyä uuteen ruumiiseen. Ei hän kuole ja kadota tajuntaansa. Hän on sama olento, mutta kuitenkin vaihtaa ruumista, vaikka hän on sama olento ja kehittää itseään ja kehittyy vähitellen. Taikka sitten jos hän ei ole mestari, joka on yhteydessä tämän maapallon elämän kanssa, hän on siirtynyt pois. Hän on tullut täydelliseksi ihmiseksi, mutta näkymättömässä maailmassa ja siirtynyt näkymättömiin maailmoihin. Hän ei ole tämän ihmiskunnan mukana, vaikka hän tässä ihmiskunnassa ja tällä pallolla voisi saavuttaa kaikista korkeimman inhimillisen kehityksen, niinkuin Jeesus Kristus on saavuttanut. Mutta Kristuksen jälkeen ovat asiat nyt sillä tavalla muuttuneet, että ihminen voi ruveta nyt työskentelemään tuon kuolemattoman ruumiin luomiseksi jo heti tässä ajassa. Niille tietysti, jotka ovat mestareita ennestään, on se paljon helpompaa, kuin niille, joilla on pitkä matka inhimilliseen täydellisyyteen. Mutta

Jeesus Kristus oli ensimmäinen veljistä, joka loi tämän kuolemattoman ruumiin itselleen. Ja se on ihmeruumis. Ei fyysillinen ruumis, mutta fyysillisen ruumiin tyyppi eli idea. Fyysillinen ruumis ilman sitä, mikä tuli aineeseen lankeamisen kautta. Siinä ei ole mitään semmoista, joka voi kuluu. Ei mitään semmoista kuolevaista. Ei yhtään ainoata atoomia, joka voisi haihtua. (Atoomi on väärä sana.) Ei mitään siinä ruumiissa ole mitään semmoista, joka olisi kuoleman alaista. Se on elävä. Voisi sanoa, että se on sähköilmiö, magnetismi. Ei se selitä asiaa. Emme voi keksiä semmoista sanaa, joka kuvaisi Jeesus Kristuksen kuolematonta ruumista, sillä hän on sen herra niin, että hän voi esiintyä kuinka monessa paikassa tahansa aurinkokunnassa. Ja kuitenkin hän on kuolematon olento, ratkaissut elämän ja kuoleman salaisuuden. Ja sentähden, että yksi ihminen monien vuosimiljoonien valmistuksen perästä saavutti tuon kuolematomuuden, on se tie nyt avoinna myöskin toisille. Meillä on siis kyllä tuo Graal-malja, ehtoolliskalkki, omassa korkeamman minän valoverhossa, mutta me emme osaa tehdä siitä ihmeruumista itsellemme ilman, että saamme siihen Jeesus Kristuksen verta; ilman, että siihen kalkkiin saadaan ehtoollisviiniä. Se on asian ratkaisu. Se merkitsee siis, että emme itse osaa tehdä kuolemattomiksi itseämme nyt. Ei siitä osaa teoreettisesti sanoa mitään. Tietysti se voisi olla mahdollista. Jos ei olisi tapahtunut Kristuksen ilmestymistä maan päälle Jeesuksessa, niin olisi se edessä, jolloin yksi olisi aloittanut sitä. Yhden täytyy aloittaa aina. Ja äärettömiä ponnistuksia oli, ennenkuin se onnistui silloin yhdeksäntoista sataa vuotta sitten. Nyt se on helpompaa meille. Emme voi sitä sivuuttaa. Emme voi sanoa, että menemme omin tein ja teemme itsemme kuolemattomiksi. Emme voi sanoa niin. On luonnollista sanoa, että teen omasta itsestäni Graal-maljan, johon Vapahtajan veri voi virrata.

Esoterisessa merkityksessä puhuimme, kuinka täydymme tehdä omasta sielustamme Graal-maljan ja silloin Kristuksen minuus voi ilmestyä meille ja ilmenee meissä. Kristuksen minä-tajunta tulee meihin silloin, niinkuin Paavali sanoo, että ”minä elän, mutta en minä, vaan Kristus minussa“. Silloin kun me puhdistamme sieluamme niin, että siitä tulee kirkas, ihana ehtoollismalja, silloin Kristuksen minä-tajunta voi meihin tulla ja silloin Kristus elää meissä. Sitähän ihminen aina toisensa perästä on saanut kokea. Kristus elää hänessä. Se on tullut uskon – tai minkä kautta hänen omassa mielikuvituksessaan. Mutta todellisuudessa se on tullut sen kautta, että hän on puhdistanut oman ajatuselämänsä, ennen kaikkea tahtoelämää, että hän tahtoo kulkea mestarien ja vapahtajien jälkiä, tahtoi ilmentää totuutta. Sitten Kristuksen tajunta tulee häneen. Ja mikä on se tajunta? Se on se tajunta, joka käsittää kaiken kosmoksessa; jolle ei ole vierasta mikään, vaan elää kaikessa. Kun ihminen saa sen tajunnan, hän ymmärtää kaikkia ja ymmärtää toisia ihmisiä heidän iloissaan ja suruissaan. Hänen sydämensä riemuitsee toisten sydämien kanssa, kun he iloitsevat. Siis myöskin ilossa. Hän ei ole ankara tuomari, joka tuomitsee ja elää alakuloisena. Hän suree myöskin toisten kanssa. Hän tuntee tuskat ja ymmärtää kaikkea. Tämä on Kristuksen tajunta hänessä. Mutta sitten on toinen puoli: Kristuksen veri. Mikä se on? Se on se elämän voima, joka tulee sen tajunnan kautta, jos hän osaa ottaa vastaan: voimaa rakastaa, kykyä rakastaa. Kristuksen veri on ääretön jumalallinen rakkaus. Se ei ole ollenkaan sama, kuin meidän personalliset käsityksemme rakkaudesta. Ne yhtyvät siihen. Ne ovat kuin pieniä pisaroita siinä suuressa Kristuksen rakkauden meressä. Ei se rakkaus tuomitse. Se iloitsee. Se näkee toisen ihmisen rakastavan toista ihmistä ja pyytävän itselleen onnea. Kristuksen rakkaus iloitsee siitä ja tietää, että

se on ennustus siitä tulevasta rakkaudesta, joka rakastaa täydellisesti, pyytämättä itselleen koskaan mitään. Kristuksen rakkaus iloitsee kaikesta rakkauden ilmenemisestä. Se ei ole niinkuin personallinen ihminen, joka tuomitsee toisia ja määräälee aina rakkautta jollain tavalla, ja sitten kovasti arvostelee ja tuomitsee toisia. Kristuksen rakkaus ei ole niin, vaan se iloitsee, missä se rakkauden näkee, mutta se tietää, että kaikki personallinen rakkaus on episodista, haihtuva etappi rakkauden tiellä, sillä se suuri ihmeellinen rakkaus tulee, joka loistaa aurinkona ja joka on niin voimakas, että se siirtää vuoret ja lopulta voittaa kuoleman. Se on Kristuksen rakkaus, Kristuksen veri, joka sitten vuotaa Graal-maljaan, kun olemme sen luoneet omasta itsestämme. Silloin Kristuksen veri voi siihen vuotaa ja silloin se veri synnyttää meidät uudestaan ja tekee meidät uusiksi, puhtaiksi olennoiksi, joissa ei asu muu kuin rakkaus. Se on ehtoollismysterion ensimmäinen okkultinen merkitys. Mutta toinen okkultinen merkitys on se, että me otamme vastaan ei ainoastaan Kristuksen verta, eli paremmin sanoen Kristuksen rakkautta, vaan että otamme vastaan myöskin Kristuksen veren voiman aivan erikoisessa merkityksessä, nimittäin kuoleman voittavassa merkityksessä. Kristuksen tajunta, rakkaus ja veri voitti kuoleman ristinpuulla. Kun Jeesus oli ristiin naulittu ja vähitellen kadotti tajuntansa ulkonaisesti, fyysillisesti hän sulki silmänsä, kun kaikki näkyi loppuvan, hänen päänsä kallistui, – silloin hänen sisällään tapahtui ääretön taistelu ja voitto. Hän siellä silloin kirkastuu sisäisesti ja voittaa kuoleman ja vetää fyysillisestä ruumiista silloin kaikki ne hienoimmat atoomit, niin sanoakseni, voimat uudeksi kirkastetuksi ruumiiksi. Hän elähdytti fyysillistä ruumista vielä jonkun aikaa, se nousi ylös sitten, mutta ei se ollut tavallista elämää, niinkuin ennen ristinkuolemaa. Se oli semmoista elämää, että hän enemmän valmisti omaa

ruumistaan, mutta fyysillinen muuttui niin hienoksi, että siitä ei ollut lopulta mitään jäljellä. Hän muutti sen taikaruumiiksi. Se on mysterio, josta minä en mene väittämään mitään. Pääasia on se, että hän kokosi kaiken siihen uuteen ruumiiseen, sanoisimmeko eetteriruumiiseen, joka tuli hänen kirkastetuksi ruumiikseen. Ja nyt, kun me ihmiset olemme muodostaneet itsemme Graal-maljaksi, joka ottaa vastaan Jeesuksen verta, hänen rakkauttaan, tajuntaansa ja hänen voimaansa, niin on aivankuin Jeesus Kristuksen kirkastetusta ruumiista jokin elementti tai jokin atoomi tulisi meidän fyysilliseen ruumiiseen, meidän eetteriruumiiseen, voimaruumiiseen, ja se tulee meidän kuolemattoman ruumiimme siemeneksi. Se on aivan niin kuin Kristuksen kuolemattomasta ruumiista siemen lankeaisi meihin ja sen siemenen ympärille vähitellen muodostuu meille kuolematon ruumis. Se kestää kauan, monta ruumistusta, mutta kun kuolemattoman ruumiin siemen on meidän maallisessa olemuksessamme, silloin me kannamme sen mukaamme ruumistuksesta toiseen ja kuolematon ruumis on pantu alulle ja muodostuu vähitellen näkymättömäksi käyttövälineeksi.

Tämä on ehtoolliskalkin ja veren – lyhyesti sanoen ehtoollisen okkultinen merkitys.

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja*, 1940.